

Forfatning være forandret, maatte det saakaldte liberum veto, som ethvert af dets Medlemmer har, være forandret, maatte det ved en Majoritets-Beslutning være vedtaget, at det skulde gjøres til Regel, hvor Soldgrændsen i Tydskland skulde være og hvor den ikke skulde være. Saa vidt har ikke engang Revolutionen i 1848 kunnet bringe det, og jeg spørger, om der er nogen Sandsynlighed for, at det kan tænkes i en nær Fremtid? Det bedste Middel til at modstaae Anmasselsen udenfra er, at slutte sig sammen indensfor de Grændser, som engang ere anviste. Den ærede Folkethingsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds (H. Hage) har, som det forekommer mig, meget rigtigt forbigaaet disse Betragtninger, som vistnok heller ikke kunne tillægges noget Værd, men er istedet derfor gaaet ud fra de Banskfeligheder, som Sagen selv frembyder indensfor vore egne Grændser. Jeg kan i den Henseende være enig med ham, forsaavidt han erkjender, at der er saadanne Banskfeligheder, og forsaavidt som han frygter for, at disse Banskfeligheder ere endnu tilstede i større Maal, end Mange maaskee gjøre sig aldeles klart. Jeg kan meget vel begribe, at Banskfelighederne i hans og Fleres Dine, som ikke have havt saameget med dem at gjøre, som det har været Regjeringens Pligt, stille sig større, end de virkelig ere; men jeg troer, at den ærede Folkethingsmand virkelig i denne Henseende har næret en større Frygt, end Forholdene give grundet Anledning til, og navnlig ogsaa tænkt sig Banskfelighederne større for Regjeringen, end de virkelig ville befindes. Han har henpeget paa de Banskfeligheder, som jeg selv ved Sagens Forelæggelse har antydet, som havde været til Hinder for tidligere at bringe Sagen i Orden. Disse Banskfeligheder ere imidlertid ikke alene hentede fra Hensynet til Embedspersonalet; thi jeg har havt Leilighed til i den ikke ganske korte Tid, som er forløben, siden jeg overtog Bestyrelsen af det hollsteenske Soldvæsen, at lære Soldembedspersonalet saa tilstrækkeligt at kjende, og kan saavidt stole paa det, at jeg tør driste mig til Gjennemførelsen af den Sag, hvorom her handles. Ikke alene kjender jeg i det Hele Embedspersonalet, men jeg veed ogsaa, hvem af Personalet man fortrinnsviis kan stole paa,

og jeg veed, hvorledes jeg i fornødent Faldfal skal supplere Manglerne i denne Henseende. Der kan ikke gives andre Garantier for Gjennemførelsen end den, at Regjeringen, — som har jevnet mange af det Slags Banskfeligheder, tidligere (Flere Stemmer: Ikke mange!), som paa en Tid, hvor man ikke antog, at det kunde lade sig gjøre, har vist, at den kunde forelægge Soldgrændsen fra Kongeaalen til Eiberen, og heller ikke nu vil undervurdere de Banskfeligheder, som der er med Hensyn til Soldgrændsens Forelæggelse til Eiben, — at Regjeringen, siger jeg, ikke vil udtale, at den seer sig istand til at møde disse Banskfeligheder, uden at den i saa Henseende har tilstrækkelig paalidelig Forvisning. Det er en Leilid, hvorpaa jeg troer Regjeringen med Rette kan gjøre Forsdring, og jeg antager ikke, at der under noget som helst Forhold vil kunne gives anden Garantie derfor, end den som ligger deri, at Regjeringen siger god for, at den trøster sig til at udføre den fattede Plan.

En anden Række af Betænkkeligheder, der forsaavidt deles af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Rothe), har den ærede Rigsdagsmand fra Aarhus (H. Hage) hentet fra de senere Forhold, der ville indtræde i Henseende til Soldeenheden, naar denne skal behandles baade ved den danske Rigsdag og, enten før eller senere, hvorledes det nu bliver, ved de respective Provindsstaaenderforsamlinger. Jeg skal dertil bemærke, at for det første angaaer dette ikke den nærværende Sag saameget som fremtidige Forandringer i samme, idet det er en Selvfølge, at, efter den Stilling, Regjeringen indtager til denne Sag, maa og vil Regjeringen føre den igjennem ved alle lovlige Midler, og Regjeringen vil derfor ikke balancere med at gjennemføre den der, hvor den har Magt til at gjøre det, uden at spørge andre end H. S. Majestæt Kongen derom. Hvad derimod Fremtiden angaaer, vil jeg meget gjerne indrømme, at det er sandt og rigtigt, at det ikke lader sig gjøre, at i mange Aar forskjellige Landdele staae i Soldforbindelse med hinanden, medens den værste Lovgivningsmagt udøves paa forskjellig Maade, men det lader sig gjøre i en Overgangsperiode, og det lader sig navn-